

Til § 2, nr. 1.

Bestemmelsen tjener til at klargøre, at virksomheder, der ikke er berettiget til at få energiafgift – og dermed heller ikke kuldioxidafgift – refunderet, ikke kan opnå tilskud efter loven. Den hidtidige formulering af § 1, stk. 4, kunne give anledning til den fortolkning, at der kunne ydes fuldt tilskud til dækning af den CO₂-afgift, som ikke refunderes efter lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter. Denne fortolkning kunne lede til, at f.eks. fjernvarmeverker, som ikke kan få refunderet energi- og CO₂-afgifter, var berettigede til tilskud til dækning af CO₂-afgiften. Da dette ikke er hensigten med loven, præciseres det nu, at der kun kan ydes tilskud til det forbrug, som er tilbagebetalingsberettiget efter lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter.

Til § 2, nr. 2.

Ifølge bestemmelsen udbetales tilskuddet efter et fradrag på 10.000 kr. og det i § 9, stk. 2, 3. pkt., i lov om kuldioxidafgift af visse energiprodukter, nævnte fradrag. Det sidstnævnte fradrag er EFs minimums-

satser på mineralolier. Det sikres således, at en virksomhed ikke modtager et tilskud til dækning af denne minimumsafgift.

Til § 2, nr. 3.

Forslaget er en konsekvens af, at der samtidig foreslås en ændring af lov om fremskyndet tilbagebetaling af visse afgifter, hvorefter væksthusholdninger kan opnå fremskyndet tilbagebetaling af hele den refusionsberettigede del af CO₂-afgiften. Det foreslås derfor, at reglerne om fremskyndet tilbagebetaling af afgiften ligeledes finder anvendelse for tilskud til dækning af CO₂-afgiften, således at tilskuddet kan udbetales månedsvis.

Til § 2, nr. 4.

Lovens myndighedsbetegnelser er hermed ajourført.

Til § 3.

Det foreslås, at loven træder i kraft den 1. januar 1993.